

ved en Opløsning af Folketinget, at det er umuligt. Det forstaar jeg ikke ganske. Jeg troede, Finansministeren nok kunde faa Bankerne til at vente noget med det Statslaan, saa der kunde blive en passende Frist. (*Finansministeren*: Men derfor er der ingen Penge i Kassen!) Saa megen Kredit har den højtærede Minister sikkert i Bankerne at han kan hæve flere Penge dér. Han har jo i flere Uger overtrukket sin Konto i Bankerne, og det kunde han vel nok blive ved med. I alt Fald gaar jeg ud fra, at det nok kunde lade sig gøre at faa Tid til at appellere til Vælgerne; men det højtærede Ministerium har vel ikke Lyst dertil. Det højtærede Ministerium siger, at vi skal bare give det dette Statslaan, saa vil Ministeriet være saa venligt at blive siddende. Ja, det tror jeg nok. Hvis Ministeriet faar Statslaanet, uden at det behøver at inødekomme dette rimelige Krav om at opgive Myndigheden efter Loven af 7. August 1914, vil det nok blive siddende. Men saa sidder Ministeriet fremdeles som et ufornuftigt Ministerium, politisk taget, og det ønsker jeg ikke.

Indenrigsministeren (Røde): Det ærede Medlem taler stadig om, at der eksisterer en Lov, for hvilken det var en stiltiende Forudsætning, at den skulde bortfalde paa det Tidspunkt, paa hvilket vi nu befinder os. Derimod nedlægger jeg den mest bestemte sigelse. Det ærede Medlem har ikke nogen som helst Ret til at tale paa Rigsdagens Vegne i saa Henseende; thi naar denne Lov bestaar nu, er det i Overensstemmelse med Folketingets Villie, Folketingsflertallets Villie. Det ærede Medlem kan i det højeste sige, at *han* har ment, at denne Lov skulde være bortfaldet nu, eller at *hans Venner* har ment det, men ikke mere.

Endvidere er det lige saa urigtigt, naar det ærede Medlem siger, at jeg agter at fastholde denne Myndighed uforandret. Tværtimod. Jeg har gentagne Gange sagt, at saa snart Statslaanet er vedtaget, vil jeg være i Stand til at forelægge et Lovforslag, hvis Indhold jeg har skitseret, og som gaar ud paa, at Rigsdagens Medvirken saavel til de bestaaende som til de kommende Ordninger fuldt ud opretholdes. Dette Tilbud modtager det ærede Medlem ikke, fordi han ikke ønsker, at der skal være en fri Forhandling paa dette Grundlag. Savner det ærede Medlem da fuldkommen den Tillid til Folketinget og Folketingets Flertal, som han mener, vi skal have til Landstinget? Kan det ærede Medlem ikke kaste sig ud i Folketingets Favn — det Udtryk blev vist

brugt før —, naar vi efter den 1. Marts forelægger dette Forslag, og stole paa, at der kommer en god Lov ud deraf? Hvorfor skal det ærede Medlem have en Pistol, ladt og færdig til Affyring, førend han vil gaa til Forhandling? Han vil have det. Han vil have det nu derigennem, at han ikke vil give os Statslaanet, før han har faaet Loven af 7. August 1914 forkortet, og idet den videre Forhandling skal føres under dette Pres, at Loven maaske vil løbe ud, og der ikke er noget som helst tilbage, kan det ærede Medlem fremkalde nøjagtig den samme Krise som i Dag. Saa er det dog bedre at faa det afgjort allerede i Dag, med det samme. Vil det ærede Medlem have Landstinget til i Strid med Landstingets Rettigheder overalt i hele Verden at berøve en Regering Midlerne til Statshusholdningens Førelse? (Afbrydelse). Ja, jeg spørger ærede Medlemmer af Venstre, som jo kender — i alt Fald de ældre af dem — den parlamentariske Historie gennem Aarene, om de kan paavise noget Tilfælde, hvor Landstinget eller Førstekammeret er i Besiddelse af Myndighed til at berøve Folketingsparlamentarismens Regering Midlerne til Statshusholdningens Førelse. Det eksisterer ikke. Det er utænkeligt, at noget saadant kunde ske i England, hvor det ved Lov er umuliggjort det andet Ting at optræde saaledes. Men det ærede Medlem har haft i Baghaanden fra sit Grundlovsarbejde denne Mulighed i den særlige Opløsningsparagraf og i den Omstændighed, at der ikke er indført i Grundloven særlige Garantier vedrørende Statslaan, som man dog i nogen Grad har dem vedrørende Finansloven, denne Mulighed til nu at forsøge at overvælde Folketinget. Lad det ærede Medlem da forkaste Lovforslaget; men saa faar det ærede Medlem ogsaa Ansvar for den Krise, vi kastes ud i, og saa skal han faa det fulde Ansvar for den.

Sporon-Fiedler: Naar man har fulgt denne timelange Forhandling, som har strejft ind paa alt mellem Himmel og Jord, maa man virkelig tro, at der foreligger en Misforstaaelse. Der er talt om Ministerstormeri. Der er jo ingen, der tænker derpaa. Der er talt om, at Ministeriet ikke kan faa de Penge, det skal bruge. Men det kan jo faa alle de Penge, det skal bruge, naar blot det vil opgive den Magt, det har faaet under andre Forudsætninger. Hvad er da Grunden til det hele? Mener de Herrer at have misbrugt Magten, eller har de i Sinde fremtidig at misbruge den? Hvis ikke, er der jo ingen som helst Anled-